

Kapitola 1. Přehled

Předcházející část: Úvod

KAPITOLA 1

Přehled

Historický vývoj jakékoli oblasti kritického lidského poznání je vždy zajímavý a ukazuje, jak nové poznatky přicházejí a pak získávají na síle. Investigativní výzkum je energizován vrozenou charakteristickou neukojitelnou zvědavostí, která patří k biologické a lidské evoluci.

Všechny živé bytosti se věnují neustálému zkoumání, zjišťování a objevům, shromažďování a ukládání dat. To má zásadní význam pro přežití zvířecího života, pro život zvířat, která se rodí s deficitem interního zdroje energie, kterou proto musí získat z životního prostředí a z externích zdrojů. To zase vyžaduje konstantní průzkum za účelem identifikace a ochutnání dostupných zdrojů energie. Tak je učení (intelligence) vrozeným předpokladem pro přežití. Akvizicí, která následuje, jsou přednastavené biologické programy, které jsou inherentní strukturou a funkcí samotného organismu. Tato schopnost eskaluje v evolučním stromu spolu s kalibrovanou úrovní vědomí.

Po přezkoumání, prvotní nosná vlna evoluce je umístěna v podkladu veškerého vědomí a intelligence, genericky označeném jako „Vědomí“, což je nelineární, beztvaré, nekonečné, bezčasové energetické pole, které je univerzální a zahrnuje všechny aspekty stvoření a vesmíru (neplést s psychoanalytickým termínem „nevědomí“ Freuda, Junga, a dalších.). Jedinečná kvalita Vědomí je uvědomnění, které vzniká z jedinečné schopnosti „vědět“.

Bez uvědomění bytost je, ale paradoxně „neví“, že je.

Je s podivem, že až donedávna lidstvo opravdu nevědělo nic o poli vědomí a jeho významu. V historii to byli jen velcí mudrci či avataři, kteří dokonce odkazovali na základní substrát reality, která je konečným kontextem všech zkušeností (např. „Já“, „Buddhova podstata“). Ačkoli filozofie a psychologie prozkoumala mentální obsah vědomí (dále jen „mysl“), nezabývala se základním substrátem samotné mysli (vědomí, uvědomnění), kterým by mohla být myšlenková činnost subjektivně rozeznána a zakoušena.

Vzhledem k tomu, že energetické pole vědomí je neviditelné a nelineární, nebylo rozpoznáno jako důležité pro studium, vyjma osvěcených mudrců v průběhu času. V posledních desetiletích však byl hlavní vědecký průlom učiněn objevem důležitého Heisenbergova principu neurčitosti. Je třeba poznamenat, že pouhé pozorování experimentu změní výsledek (na vlně funkce přejde z potenciality do skutečnosti), a tím, vůbec poprvé, samotné vědomí, stejně jako záměr, vstoupilo do vědecké teorie a diskuse. (Viz Stapp, 2007)

Intelligence

Intelligence zahrnuje schopnost abstrahovat a organizovat třídy, definice a hierarchie základního významu a operací. Tyto jsou pak dále objasněny rozlišováním pomocí myšlenkového procesu (sémantika). Tyto posledně jmenované podmínky se vztahují k obsahu inteligence, která je více sladěna s vyplývajícím širším polem vědomí. Všimněte si, že inteligence i vědomí jsou přirozeně bez formy. Intelligence zahrnuje schopnost extrahovat design, smysl a význam v abstraktní implikaci. Intelektuální kapacita je identifikovatelná jako způsobnosti, které se projevují jako inteligenční kvocient (IQ).

Na rozdíl od IQ, které je celoživotní, spíše stacionární schopnost, individuální úroveň vědomí, která je již kalibrovatelná při narození, se daří značně zvýšit dokonce i pomocí příznivých faktorů, jako je vliv duchovních a náboženských učitelů, motivací, duchovním vzděláním a v rané části života estetikou. Tyto faktory biologicky ovlivňují funkci mozku a dominantní hemisféru, stejně jako neuronová spojení a chemii mozku prostřednictvím transmiterů. Zatímco se IQ může vztahovat na intelektuální schopnosti, jejich význam je zastíněn pokroky v úrovni vědomí samotného, které naopak odráží vrozené sklony, volní záměr a volby.

Jak Buddha prohlásil, je štěstí se narodit člověkem, protože v lidské doméně se nabízejí téměř neomezené možnosti a příležitosti k růstu a rozvoji úrovně vědomí a souhlasného duchovního uvědomění. Známý princip „karmy“ (duchovní osud) obsahuje povědomí, že lidská doména nabízí maximální příležitosti k získání dobrých zásluh a možnost vrátit negativní dluhy.

I když není nutné věřit v „karmu“ jako učení, všechna lidská společenství v průběhu časů si byla vědoma osudu duše jako duchovního substrátu života a existence. Osud duše byl primárním centrem pozornosti všech velkých civilizací, jako je starověký Egypt, dlouho před narozením Buddhy, Krišny, Zoroastera nebo Ježíše Krista.

Dokonce 10.000 let před Kristem, ve starověkém Egyptě, byla popisována „Ka“ nebo duše, jak opouští tělo v okamžiku fyzické smrti. Osiris, bůh podsvětí, pak zvaží srdce člověka na stupnici Pravdy. Pokud ho zvažil ve prospěch pravdy, jeho osud byl nebeský, ale když váha spadla na stranu lži, šla duše do nižších oblastí pekel. Lidské kolektivní duchovní dědictví (karma) a osud byly také formulovány v knize Genesis jako pád z prvotního, nelineárního, nebeského ráje (rajská zahrada) a sestup do sklonů k omylům v důsledku pádu do říše vědomí, kde je dualita a lineární doména (dichotomie dobra a zla).

Může být snadno zdokumentováno a ukázáno, že celková úroveň vědomí života se pomalu zvyšovala v průběhu archeologických věků, jak to reprezentuje vývoj živočišné říše (viz kapitola 4). Podobně úroveň vědomí lidské evoluce znázorňuje stejný typ progresu v průběhu času.

V době narození Buddhy lidstvo kolektivně kalibrovalo v úrovni 90. V čase narození Ježíše Krista kolektivní úroveň vědomí dosáhla 100 a pomalu se vyšplhala na úroveň 190, kde zůstala po mnoho staletí. Koncem osmdesátých let dvacátého století náhle vyskočila od úrovně 190 nad kritickou úroveň 200 až 204, a později na 207. Ta pak

opět klesla v roce 2007 na úroveň 204.

V současné době přibližně osmdesát pět procent lidstva kalibruje pod kritickou úrovní vědomí 200. Ve Spojených státech padesát pět procent obyvatel má nižší úroveň než 200, což je významné, protože to bylo jen čtyřicet devět procent v roce 2005. Kolektivní negativita populace pod úrovní 200 je vyvážena menšinou lidí, kteří kalibrují vysoko nad 200 a jejichž pozitivní síla je mnohem větší než negativní tah mas pod úrovní 200.

Vzestup síly je exponenciální, proto ve skutečnosti pouze velmi málo lidí s velmi pokročilou úrovní vědomí vyvažuje negativitu zbytku lidstva.

Distribuce hladin vědomí lidstva

Zajímavé a velmi důležité je, že distribuce hladiny vědomí lidí na planetě je velmi nerovnoměrná. Je velký rozdíl mezi různými kulturami a obyvatelstvem, tento základní a konstantní lidský konflikt se odráží v rasách a v mezinárodním napětí a ve válečném termínu „střet civilizací“ (např. Washington DC kalibruje na 424, na rozdíl od Bagdádu na úrovni 160).

Úrovně vědomí jako zdroj lidských konfliktů

Každá úroveň vědomí představuje dominantní energetické pole jako důsledek jeho souhlasného „atraktorového pole“, které působí podobně jako u magnetických nebo gravitačních polí. Tato pole mají progresivní síly a dominanci a odrážejí polaritu. Energetická pole nad úrovní vědomí 200 přitahují a vyzařují to, co je pozitivní (pravda, láska a podporování života) a odpuzují negativitu, zatímco hladiny pod 200 přitahují negativitu, falešné a destruktivní záležitosti (např. nenávisť) a odpuzují to, co je pozitivní. Tato dříve nezjištěná, nedefinovaná převážně neviditelná pole hluboce dominují a ovlivňují *všechna* lidská rozhodnutí, chování, vnímání, kulturu, náboženství a schopnost pochopení, stejně jako rozsah emocionálních schopností.

Jednotlivci jsou sociálně přitahováni k ostatním lidem, kteří mají podobné úrovně vědomí, jak lze snadno pozorovat u subkultur v rozmezí od endemického násilí nebo kriminality, k těm, které jsou podporující, duchovně orientovaní a benevolentní. Každá skupina má své vlastní logo, jazyk a způsob myšlení. Každá skupina má také vlastní politické vrstvy a pojetí morálky a společenského chování. Jak lze snadno vidět, tyto si často oponují a výsledkem jsou nekonečné kulturní a vojenské války.

Na nejnižších úrovních vědomí je život znehodnocen, a vražda, sebevražda, masové vraždění, zabíjení dětí, psí zápasy a genocidy jsou pro ně charakteristické, protože nenávisť je endemická (např. „my uctíváme smrt“ kalibruje na úrovni vědomí 20). Na rozdíl od toho na úrovních vědomí nad 200 je život považovaný za drahocenný, a proto zabíjení nevinných je nemyslitelné, protože život je viděn jako Božský dar. (Že život je skutečně Boží dar kalibruje na úrovni 1000).

Jak je patrné, každá úroveň lidského vědomí má proto svou vlastní vrozenou „realitu“ a konflikt je nevyhnutelný mezi lidmi a kulturami, které jsou diametrálně vzájemně proti sobě. To, co přináší chválu v jedné subkultuře, by mělo

za následek posměch v jiné. Například: je poctivost ctnost, nebo je to znamení absurdní hlouposti a slabosti? Mají být ženy znehodnoceny a ukamenovány k smrti, nebo ctěny? Mají být lidé, kteří mají odlišné víry, zničeni a zabíjeni, nebo by jim mělo být porozuměno? Má být krutost schvalována nebo odsouzena? Jsou poctivost a morálka reality zakládající stabilitu ve společnosti, nebo jen politicky represivní významové konstrukce? Je pravda absolutní (esence), nebo je to svévolný a pouze relativní odraz přechodného veřejného mínění (vzhled, vnímání), který pouze odráží sociální předsudek?

Nejvážnější dichotomie vzniká z převrácení pravdy a lži v úrovních vědomí pod 200. Tudiž v dnešním světě existuje dramatická konfrontace mezi těmito polarizovanými extrémami, ve kterých kultury založené na víře, které mají úroveň vědomí tak nízkou, že dosahuje dokonce jen 20 (primitivismus, džihádismus), tak nyní ohrožují celý svět prostřednictvím jaderné techniky. V civilizovaných zemích se od lidí očekává racionalita a sebekázeň, ale tyto vlastnosti jsou zesměšňovány jako slabošské lidmi s nejnižšími úrovněmi vědomí, které jsou samy o sobě náchylné k zvířecí xenofobii, paranoie, bludům a bujícímu násilí motivovanému nenávistí.

V historii se opakují stejné vzory nejen mezi jednotlivci, ale i mezi třídami, zeměmi, kulturami a náboženstvími, kdy se demonizují alternativní názory. Tak vlastně existují dvě velmi diametrálně odlišné a polarizované lidské kultury: ty nad úrovní vědomí 200 a ty pod 200, a každá strana vidí tu druhou jako nepřítele.

Jak bude popsáno později, konflikt mezi těmito dvěma protilehlými civilizacemi má své kořeny nejen v ideologii, ale i ve skutečné biologii různých funkcí mozku, kdy mozkovou fyziologii určují různé dominantní hemisféry a neurotransmitery (viz kapitola 4).

Výsledný rozdíl je tedy nejen sociální, náboženský, politický a kulturní, ale i biologický, hormonální, a neurochemický. Základním zdrojem této dichotomie je evoluční původ, a tak už i v dávné historii je endemický v lidské rase. Jde tedy o vnitřní a vrozený stav druhu hominida (rodu *Homo sapiens*).

Řešení

Akceptování výše popsaného rozdílu mezi třídami hominidů umožňuje vyřadit idealistické myšlení, popírání a zbožná přání, stejně jako odmítnout ideologie společenské a politické naivity. Žádná z těchto alternativ nepřinesla v lidské historii řešení, ale pouze dočasná období klidu, během nichž se obě strany omezily, aby připravily další velké střetnutí. To, co se zdá normální a „hezké“ lidem, kteří kalibrují nad 200, lidé pod 200 považují za potupnou slabost a urážku, a proto neexistuje účinná komunikace. Stejně bratrovražedné srážky se vyskytují v rámci náboženských i sekulárních subkultur.

Pouze prostřednictvím moudrosti, přijetím a soucitem může přijít porozumění, které přináší trpělivost, umožňuje realistický postoj a široce různorodé pohledy na svět a hodnoty. Útoky a urážky vycházejí z nepochopení tohoto převládajícího konfliktního úhlu pohledu na svět, způsobů myšlení a reality. Překážkou pro efektivní komunikaci je očekávání změny hlediska od druhé strany, aby bylo v souladu s vlastním stanoviskem, a to prostřednictvím války, zastrásování,

„převýchovy“, zákonů, idealistické proselytizace, indoctrinace, propagandy, nebo „tolerance“ pomocí „přeprogramování“. Vadou zbožných přání je, že nedokážou uznat hlavní omezení pro porozumění, kterým je důsledek nižších úrovní vědomí, stejně jako je obtížné, ne-li nemožné, vyučovat pokročilou teoretickou kvantovou fyziku osoby, které jsou výchovně a intelektuálně omezené. Potíž s návrhy na podporu idealistických sociálních cílů cestou „kulturní transformace“ je v tom, že každá úroveň vědomí má jiný pohled na to, co má „skutečný“ nebo prvořadý význam nebo hodnotu. Jiná kultura vidí mír a dohodu jako projev slabosti a ne jako žádoucí cíl. Výzkumem je nyní možné rychle identifikovat úroveň vědomí u určitých skupin obyvatelstva, kultur, osob a zemí, jakož i politických, náboženských a vládních struktur. Teprve pak se stalo možné poskytnout diplomatické vědě smysluplný základ pro efektivní dialog (viz „Věda o diplomacii“ v „Pravda vs. klam“).

Výše uvedené zohledňuje povahu samotného ega, jehož primární charakteristikou je jeho touha po zisku. Každá úroveň vědomí má své vlastní hodnoty, které obsahují to, co je považováno za žádoucí nebo zisk, a zde je tudíž materiál pro jednání. „Mír“ je populární politický slogan, ale bylo řečeno, že ve skutečnosti jsou to ropa a peníze, které jsou přesvědčivé ve světě společenské, ekonomické a politické reality, například „peníze přebíjí mír“ (úroveň 365, Bush, 2007).

Ego lpí na zisku, který je primární motivací všech záměrů, cílů a akcí. S duchovní vývojem jsou tyto cíle opouštěny, ale pouze pro to, co je považované za vyšší dobro. Dokonce i se silným záměrem a obětavostí je lidský pokrok pomalý a obtížný. To znamená, že trpělivost je nezbytný předpoklad pro soucitné pochopení, že tempo lidské evoluce kolísá (například snížení úrovně vědomí lidstva z 207 na 204 v posledních letech).

Akceptování, že konflikty a disparity jsou vrozené lidskému stavu (např. Kain vs. Abel), paradoxně přináší pocit vnitřní úlevy od viny. Lidský život nabízí maximální příležitosti pro spirituální evoluci. Lidské vnímání však vidí osobní, sociální, politické a ideové konflikty tak, že zabraňují míru a štěstí. Naopak, duchovní Já vidí v tom samém světě dokonalost.

Zda je lidský život děsivý nebo vzrušující a podnětný, je volba, která charakterizuje obrat v duchovním vývoji. Jít správnou cestou je pozvánka k cestě od ega k duchovnímu Já. Lidský konflikt, a to jak vnitřní tak i vnější, slouží jako pomůcka k vývoji. Například kdo by se naučil odpouštět, kdyby nebyli „nepřátelé“? Víra v ego a jeho sliby nakonec přináší zděšení a rozčarování, které pak ale mohou paradoxně sloužit jako prostředek spirituální evoluce pomocí intenzivnější motivace. Po přezkoumání bude zjištěno, že pozemský život člověka je optimální prostředí pro pokrok vědomí a objev duchovní skutečnosti, kterým je celý život transformován s cílem odhalit vrozené dokonalosti samotné existence (úroveň 1000). S trpělivostí a vytrvalostí Božská esence všeho Stvoření zazáří a nahradí nepochopení a předpokládané hodnoty ega.

Zatímco se zpočátku mohou některá z předchozích tvrzení zdát nejednoznačná, účelem informací, které následují v následné kapitole, je objasnit a ukázat jejich plný význam. Pochopení je důsledkem kontextu, a

vědomí samo o sobě nabízí konečný kontext, kterým se zdánlivě skryté stává evidentní. Zatímco lež a instinkty ega se spoléhají na sílu a na „příčinné souvislosti“, v kontrastu s tím pravda vyjadřuje účinnou moc. Ona nepřemáhá lež, ale pouze ji nahradí realizací následného zasazení do kontextu, přičemž „význam“ má větší rozměr kvůli expandujícímu paradigmatu. Ve skutečnosti se nejedná o konflikt, protože menší je nahrazeno větším a je rozpuštěno do většího, jako světlo nahradí tmu a není k ní v opozici. Ego je absorbováno do většího Já, takže již není ve zdánlivé opozici, ani již neexistují zdánlivé rozdíly jako zdroj konfliktu.

Následující část: [Kapitola 2. Lidské dilema](#)